

Chicagói Egyetem jogi kar
Chicago Kötelezettségek nélkül

Közjogi és jogelméleti munkadokumentumok

Munkadokumen

tumok

2015

Alkotmányjog, erkölcsi ítélőképesség és a Legfelsőbb Bíróság mint szuper-jogalkotó testület

Brian Leiter

Kövesse ezt és további munkáit a következő címen:

https://chicagounbound.uchicago.edu/public_law_and_legal_theory

A [Law Commons](#) része

A Chicago Unbound a cikkek folyamatban lévő munkáit és végleges változatait egyaránt tartalmazza. Kérjük, vegye figyelembe, hogy a cikk egy frissebb változata elérhető lehet a Chicago Unboundon, az SSRN-en vagy máshol.

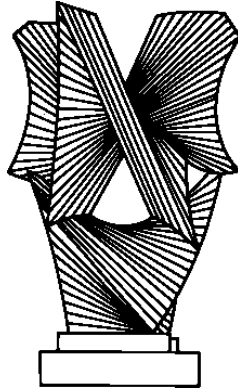
Ajánlott idézet

Brian Leiter, "Constitutional Law, Moral Judgment, and the Supreme Court as Super-Legislature" (University of Chicago Public Law & Legal Theory Working Paper No. 519, 2015).

Ezt a munkadokumentumot a Chicago Unbound munkadokumentumai ingyenesen és nyíltan hozzáférhetővé teszik. A Chicago Unbound egyik felhatalmazott adminisztrátora fogadta el a Közjogi és jogelméleti munkadokumentumok közé való felvételre. További információért kérjük, forduljon a unbound@law.uchicago.edu címre.

CHICAGO

KÖZJOGI ÉS JOGELMÉLETI MUNKADOKUMENTUM SZ. 519

ALKOTMÁNYJOG, ERKÖLCSI ÍTÉLŐKÉPESSÉG ÉS A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG MINT SZUPERTÖRVÉNYHOZÁS

Brian Leiter

**A JOGI ISKOLA
A CHICAGÓI EGYETEM**

január 2015

Ez a tanulmány ingyenesen letölthető a Közjogi és jogelméleti munkadokumentum-sorozatból:

<http://www.law.uchicago.edu/academics/publiclaw/index.html>.
és The Social Science Research Network Electronic Paper Collection.

ALKOTMÁNYJOG, ERKÖLCSI ÍTÉLŐKÉPESSÉG ÉS A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG MINT SZUPERTÖRVÉNYHOZÁS

Brian Leiter

*bleiter@uchicago.edu

janu10,ári tervezet 2015

a 24th. Mathew O. Tobriner-emlékelőadás az alkotmányjogról a Kaliforniai Egyetem Hastings Jogi Főiskoláján, San Franciscóban, január 12-én, 2015

Ebben az előadásban három állítást szeretnék megvédeni és megvizsgálni. Először is, az Egyesült Államok szövetségi alkotmányjogában nagyon kevés a tényleges "törvény", különösen az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságához kerülő ügyek tekintetében: ott a Bíróság egyfajta szupertörvényhozóként működik, bár korlátozott jogkörrel, és lényegében a bírák erkölcsi és politikai értékrendje alapján hoz döntéseket, nem pedig jogilag kötelező érvényű normák alapján. Ez részben egy jogtudományi tézis arról, hogy mi számít "jogilag kötelező érvényű normák", amelyet a jog természetének leghihetőbb magyarázatára, a H.L.A. Hart és Joseph Raz által kidolgozott jogi pozitivista elméletre hivatkozva fogok megvédeni. Másodszor, a jog hiánya a szövetségi alkotmányjog oly sok részében azt jelenti, hogy a bírák által gyakorolt erkölcsi és politikai ítélőképesség minősége döntő jelentőségű abban, hogy miként töltik be szerepüket, és ezért a szövetségi fellebbviteli bírák, különösen a legfelsőbb bírósági bírák kinevezésekor ennek kellene lennie az elsődleges szempontnak. Ezzel el is érkeztem a harmadik állításhoz, nevezetesen ahhoz, hogy minden politikai szereplő tudja, hogy az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága gyakran szuper-jogalkotó testületként működik, és így a bírák erkölcsi és politikai nézetei döntő szempontok a kinevezésüknél. Ezt a szinte banális igazságot azonban a nyilvános megerősítési folyamat során ritkán vitatják meg, de a politikai és jogi bennfentesek körében köztudott. Az biztos, hogy a média spekulál a jelöltek politikai preferenciáiról, de a tényleges erkölcsi és politikai nézeteiket a valódi megerősítési folyamatban tabuként kezelik. Ez az antidemokratikus titkolózás,

*Karl N. Llewellyn jogászprofesszor és a Chicagói Egyetem Jogi, Filozófiai és Emberi Értékek Központjának

igazgatója. Hálás vagyok Aziz Huq-nak és Nicholas Stephanopoulos-nak egy korábbi tervezethez fűzött nagyon hasznos és részletes megjegyzéseikért; Will Baude-nak a tervezethez fűzött további visszajelzéseikért; Mike Seidmannak az utolsó előtti tervezethez fűzött kiváló tanácsaiért; valamint Phil Smoke-nak, a Chicagói Egyetem jogi karának 2015-ös évfolyamának kiváló kutatási segítségéért.

véleményem szerint mélységesen téves, és a Legfelsőbb Bíróság korlátozott hatáskörű politikai szereplőként betöltött szerepének reális elismerésével kell helyettesíteni. Ezeket az állításokat néhány fontos közjogi ügy, közelmúltbeli és kevésbé közelmúltbeli eset megvitatásával fogom illusztrálni.

Mit jelent az, hogy az amerikai alkotmányjogban nagyon kevés a "jog"? Ehhez szükség van arra, hogy legyen némi véleményünk arról, hogy mit jelent azt mondani, hogy létezik jog, ezért alapvető jogtudományi kérdések megvitatásával kell kezdenem. Itt a jog természetéről szóló legígéretesebb elméletet, H. L. A. Hart és tanítványa, Joseph Raz jogi pozitivizmusát követem.¹ Kezdjük néhány terminológiával.

Az emberi társadalmak hemzsegnek a normáktól, amelyek alatt azt értem, hogy "X-et kellene tenned" vagy "Y-t nem kellene tenned".² Egyes normák pusztán etikett normák: például: "Nem szabadna előadás közben a mobilodon beszélned" vagy "Nem szabadna teli szájjal beszélned az asztalnál". Mások az óvatosság vagy az önérdek normái: "Be kellene járnod az órára, nehogy megbukj a vizsgán!" Vannak erkölcsi normák: "Meg kellene fontolnod, hogy a tetteid hogyan befolyásolják mások jólétét." És vannak a *jogrendszer normái*, például: "Nem szabadna gyorsabban menni 55 mérföld/óránál az autópályán". A kategóriák nem zárják ki egymást: néha az erkölcsi normák (pl. "Nem szabad ártatlanokat gyilkolnod") egyben jogi normák is, és néha az óvatossági normák is azok (pl. "Vezetés közben be kell kötnöd a biztonsági övet"). Az etikett normák ritkán jogi normák, sok erkölcsi norma nem jogi norma, és sok a jogi normák nem olyanok, amelyekről azt gondoljuk, hogy erkölcsi vagy etikai kötelezettségeket képviselnek (nem gondoljuk, hogy az angolok erkölcstelenek, amiért jobb helyett balra vezetnek, de elismerjük, hogy jogi kötelezettségük van erre). A jogtudományi kérdés az: hogyan jelöljük meg a különbséget? A jogpozitivisták válasza pedig a következő: a normák *jogilag érvényesek* - vagyis a jogrendszer normái -, amennyiben megfelelnek az adott rendszer "elismerési szabályában" - ahogy Hart nevezte - szereplő kritériumoknak. Az elismerési szabály meghatározza azokat a kritériumokat

¹A jogi pozitivizmusról lásd Brian Leiter, *The Case for Legal Positivism as an Account of the Artefact Law*, in [KÖNYV CÍME NAGY- ÉS KISKAPCSAL] [oldalszám, amelyen a cikk kezdődik, ha van] (L. Barazin & K. Himma szerk., megjelenés előtt).

²Sok másfajta norma létezik, például az engedélyek: "Megteheted X-et." Központi esetként a deontikus normákat használom.

amelyek alapján bizonyos normákat a jogrendszer normáinak tekintünk. Ilyen kritériumok lehetnek a törvényhozás, a végrehajtó hatalom rendeletei, a bírósági határozatok stb.

A modern jogrendszerek elismerési szabályai bevallottan összetettek. Gondoljunk csak bele: egy norma akkor érvényes norma a kaliforniai jogrendszerben, ha azt a kaliforniai törvényhozás elfogadta és a kormányzó aláírta, és egy állami vagy szövetségi bíróság nem ítélte alkotmányellenesnek állami vagy szövetségi jogként, és nem előzte meg egy alkotmányos szövetségi törvény; egy norma akkor is érvényes norma lehet a kaliforniai rendszerben, ha azt az U.S. Congress és az elnök aláírta, és az U.S. Court of Appeals for the 9th Circuit vagy az U.S. Supreme Court nem ítélte alkotmányellenesnek; egy norma akkor is lehet jogilag érvényes norma a kaliforniai jogrendszerben, ha egy kaliforniai bíróság olyan határozatában szerepel, amelyet egy magasabb kaliforniai vagy szövetségi bíróság nem változtatott meg; és így tovább. Ebből kimaradnak a végrehajtási rendeletek és a közigazgatási határozatok, amelyek szintén különböző típusú bírósági felülvizsgálat tárgyát képezik.

A jogi oktatás jó része a saját jogrendszerünk elismerési szabályainak oktatása, bár a jogi egyetem tantermeiben ritkán nevezik így. De mitől olyan a kaliforniai elismerési szabály, amilyen? H.L.A. Hart nagyszerű felismerése az volt, hogy a jogrendszerek alapján véve nem nyugszanak máson, mint a tisztviselők, nevezetesen a bírák konvencionális gyakorlatán. A kaliforniai alkotmány *csak azért* kötelező érvényű normája a kaliforniai jogrendszernek, mert a kaliforniai bírák kötelezőnek tekintik a döntéseikben; ugyanígy a szövetségi alkotmány, és ugyanígy a törvényhozási rendeletek, közigazgatási határozatok és hasonlóak. Az, hogy létezik egy elismerési szabály, és hogy annak az a bizonyos tartalma van, amelyik, az teljes mértékben attól függ, hogy a tisztviselők közelednek-e a jogi érvényesség bizonyos kritériumaihoz, és hogy ezeket a kritériumokat kötelezőnek vagy kötelezőnek tekintik-e - "belső nézőpontból" elfogadják-e, ahogyan Hart híres módon mondta. Az, hogy bizonyos kritériumok tekintetében konvergálnak, empirikus kérdés, ami a döntéseikben és néha az azokhoz adott indoklásban nyilvánul meg; az, hogy ezeket a kritériumokat kötelezőnek tekintik, az a döntéseikben nyilvánul meg.

nyelvezetük és viselkedésük: például abban, hogy hajlandóak kritizálni más bírakat, akik eltérnek ezektől a kritériumoktól, és abban a nyelvzetben, amellyel saját magatartásukat igazolják.

Egy csodálatos példa Hart álláspontjára Roy Moore, az alabamai Legfelsőbb Bíróság főbírójának esete, aki 2003-ban nem volt hajlandó betartani az Egyesült Államok Fellebbviteli Bíróságának¹¹th döntését, amely szerint a Tízparancsolatot ábrázoló szobor jelenléte az alabamai Legfelsőbb Bíróság épületében sérti az amerikai alkotmány alaptörvényi klauzuláját.³ Nem volt kétséges, hogy az alkalmazandó elismerési szabály szerint a 11th. kerületnek volt hatásköre Moore bíró felett az említett szobor elhelyezésének alkotmányossága tekintetében. És amikor Moore bíró szembeszegült a 11th. Körzet határozatával, az alabamai jogrendszer tisztviselői belső szempontból nyilvánvalóvá tették, hogy elfogadják az elismerési szabály ezen aspektusát: nemcsak bíralták Moore bírónak a határozat teljesítésének megtagadását, hanem összehívták a szükséges eljárásokat a bíró hivatalából való eltávolításához. (Moore-t ezt követően újraválasztották, ami sajnos többet mond az alabamai választókról, mint a jogrendszer tisztviselőiről, akik megfelelően jártak el.)

Elképzelhetünk egy fantáziadúsabb példát is Hart nézetének illusztrálására, miszerint ahol létezik egy elismerési szabály, ott a rendszer tisztviselői belső szempontból elfogadják ezt a szabályt, azaz kötelezőnek tekintik. Tegyük fel, hogy Roberts főbíró eljön a Hastingsbe, és egy diák megkérdezi: "Roberts bíró, miért aggódnak önök és a többi bíró mindig azon, hogy a törvények alkotmányosak-e? Úgy értem, kit érdekel? Miért nem hozunk egyszerűen egy értelmes döntést?" Ha egyszer túllép a meglepődésen, a főbíró, biztosak lehetünk benne, *nem* a következő választ adná: "Megmondom, miért beszélünk mindig az alkotmányról: főbírónak lenni nagyszerű állás, presztízs, élethosszig tartó megbízás, nagyszerű nyugdíj is. Ha nem úgy kezelném az alkotmányt, mint ami korlátozza azt, amit teszünk, attól tartok, hogy vád alá helyeznének, és le kellene mondanom erről a csodálatos állásomról." Ahelyett, hogy ilyen durva önérdékű indokokkal hárdítaná el, hogy miért veszi komolyan az Alkotmányt, a főbíró sokkal valószínűbb, hogy

³*Glassroth v. Moore*, F335.3d (128211th Cir. 2003).

az alkotmány fenntartására tett hivatali esküjére, valamint alkotmányos rendszerünk erkölcsi és politikai érényekre, ahogyan azokat ő értelmezi. Szeretném tisztázni: egészen biztos vagyok benne, hogy ezek azok a *tényleges* okok, amelyek miatt a főbíró, a többi bíróhoz és bíróhoz hasonlóan, komolyan veszi a jogszabályok alkotmányosságát. Ahol léteznek jogrendszerek, ott a rendszer tisztviselői, beleértve a bírákat is, valóban elfogadják a jogi érvényesség kritériumait, például az alkotmányosságot, belső szempontból.

De ez most visszavezet minket ahhoz a problémához, amellyel kezdtük. Az alkotmányosság az amerikai jogrendszer elismerési szabályában csak akkor tekinthető a jogi érvényesség kritériumának, ha a bírák általában annak tekintik és belső szempontból elfogadják. A nehézséget az jelenti, hogy bár minden bíró jogilag kötelező érvényűnek tekinti az alkotmányos dokumentumot, abban, hogy miként állapítsák meg rendelkezései értelmét, nagyban különböznek egymástól. Scalia bíró szerint az alkotmány rendelkezéseinek eredeti, nyilvános jelentése határozza meg az alkotmány követelményeit; Thomas bíró néha egyetért vele, de senki más nem.⁴ Az amerikai alkotmányjog elismerési szabálya szempontjából nyilvánvalóan téves, hogy az Alkotmány eredeti nyilvános jelentése az, ami jogilag kötelező a bíróságokra⁵ nézve: egyes bírák az egyszerű jelentést tekintik kötelezőnek, mások az Alkotmány szerkezetére hivatkoznak, és szinte mindannyian az alkotmányos rendelkezések korábbi bírói értelmezéseire hagyatkoznak (akár az eredeti jelentésen alapulnak, akár nem) mint kötelező, egy példa arra, amit kollégám, David Strauss "alkotmányos szokásjogunknak" nevez.⁶ Mivel a szövetségi bírák nem közelítenek az alkotmányos jelentés rögzítésének egyetlen módjához, ebből következik, hogy a

⁴Más bírák elfordulnak az originalista megfontolásoktól, de nem tekintik azokat döntőnek, ahogyan Scalia bíró állítja.

⁵Vö. Richard H. Fallon, Jr., *Constitutional Precedent Viewed Through the Lens of Hartian Positivist Jurisprudence*, 86 N.C. L. REV. 1107 (2008).

⁶Lásd David A. Strauss, *Common Law Constitutional Interpretation*, U63. CHI. L. REV. 877 (1996). Az alsóbb szintű szövetségi bíróságokon a "common law constitutionalism" megközelítéshez hasonló megközelítés dominál, mivel a tisztviselők közelednek egymáshoz a Legfelsőbb Bíróság határozatainak kötelező erejét illetően. De még ott is bőven marad hely a kvázi jogalkotói hatáskörök gyakorlására.

pozitivisták nézet, miszerint az úgynevezett "alkotmányjog" nagy részében valójában nincs jog, mert nincsenek a bírók általánosan elfogadott és alkalmazott jogi érvényességi kritériumok.⁷

Az úgynevezett alkotmányjognak nem minden területe ennyire bizonytalan - a Legfelsőbb Bíróság számos alkotmányos kérdésben hozott egyhangú döntései elég jó bizonyítékot szolgáltatnak ennek alátámasztására. De még a megosztott döntések is kiderülhetnek. Emlékezzünk csak vissza a 1989 *Texas kontra Johnson* ügyre,⁸ amelyben a

Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága úgy döntött, hogy a zászló meggyalázását tiltó törvény sérti az első alkotmánymódosítást, és ebben a döntésben Scalia és Kennedy bírók csatlakoztak a Brennan bíró által megfogalmazott többségi véleményhez. Huszonöt évvel később az ügy jó jogként áll: a kormány alkotmányosan nem büntetheti az amerikai zászló elégetését. Az alsóbb szintű bíróságok bírái megértették, hogy a Legfelsőbb Bíróság *Texas kontra Johnson* ügghöz hasonló döntése kötelezi őket arra, hogy érvénytelenítsék a zászlóégetés bármilyen általános tilalmát, és így a kérdés azóta alig merült fel.

Akkor azonban olyan kérdés merül fel, hogy a második módosítás védi-e a fegyvertartáshoz való egyéni jogot. A huszadik század nagy részében az volt az elfogadott jog, hogy nem; végül is a módosítás így szól: "A jól szabályozott milícia szükséges egy szabad állam biztonságához, a népnek a fegyvertartáshoz és fegyverviseléshez való joga nem sérülhet." Az egyik természetes olvasat, amely alkotmányos történelmünk nagy részében dominált, az volt, hogy ez az államok azon jogát védi, hogy felfegyverezzék milíciájukat. A néhai Warren Burger főbíró, a republikánusok által kinevezett Warren Burger, a néhai republikánus főbíró "az amerikai közvélemény becsapásának" minősítette, hogy a módosítás valóban a fegyvertartáshoz való egyéni jogot védi.⁹ Ez a "csalás" ma már az ország törvénye, köszönhetően a szuper-jogalkotó testület által 2008 a *District of Columbia kontra Columbia* ügyben hozott határozatnak.

Heller, amely megkerülte a precedenst és a közkeletű bölcsességet az eredeti, Scalia bíró által a többségben olvasott és Stevens bíró által a különvéleményben hosszasan vitatott nyilvános jelentés

javára.¹⁰ A történelmi

⁷Ez bizonyos mértékig túlmutat az alkotmányjogon az Egyesült Államokban is. Lásd a Brian Leiter, *Az elméleti nézeteltérések magyarázata*, U76. CHI. L. REV. 1215, 1224-32 (2009).

⁸*Texas kontra Johnson*, USA (4913971989).

⁹A *MacNeil/Lehrer NewsHour*: (PBS televízió 1991.16.,. decemberi adása): *First Freedoms (Első szabadságjogok)*.

¹⁰*District of Columbia kontra Heller*, USA (5545702008).

A bizonyítékok nyilvánvalóan vegyesek, és kollégám, Richard Posner bíró ítéletét a döntésről, amelyet egy jól ismert *New Republic*-cikkből fogalmazott meg annak idején, ¹¹még mindig találónak tűnik:

Az ügyvédek ügyfeleik szószólói, a bírák pedig az ügy azon oldalának szószólói, amelyik mellett úgy döntöttek, hogy szavaznak. A bíró elküldi az ügyvédjelöltjeit a könyvtárba és a világhálóra a történelmi dokumentáció darabkáiért. Amikor az írnokok a Legfelsőbb Bíróság számos és hozzáértő bírójának írnokai, akik a Legfelsőbb Bíróság könyvtárának és a Kongresszusi Könyvtárának a hozzáértő munkatársai segítségét élvezik, és amikor *amicus curiae* beadványok tucatjait, néha százait nyújtották be, amelyek közül sokan a szerzők saját ügyvédi irodájuk történetírásának gyümölcseivel vannak megtöltve, akkor egyszerű dolog, különösen egy olyan ügyes retorikus számára, mint Scalia, megírni álláspontjának hihető történelmi védelmét.

A Heller-ügyben azonban nem volt *ilyen* egyszerű a helyzet, és Scalia és munkatársai hatalmas erőfeszítéseket tettek, hogy egy hosszú véleményt alkossanak (a többségi vélemény majdnem 25 000 szó hosszú), amely meggyőzi, vagy talán csak legyőzi a kételkedőket. A többségi véleményben szereplő történelmi hivatkozások köre lélegzetelállító, de ez nem az önzetlen történelmi kutatás bizonyítéka. Ez annak a bizonyítéka, hogy a jól felszerelt bíróságok képesek hóhérokat gyártani.

....

... Több mint két évszázadon keresztül a fegyverek magántulajdonhoz való "joga", amelyet állítólag a második módosítás teremtett meg, szunnyadt. Az alkotmányos jogok gyakran szunnyadnak, elméleti spekulációk kísérteties tárgyai, amíg a társadalmi környezetben bekövetkező változások nem teremtik meg az igényt az életre keltésük és érvényesítésük iránt. De semmi sem változott a társadalmi környezetben, ami indokolná, hogy a második módosításnak új életet adjunk, amely nem szakad meg a régivel: a

¹¹Richard A. Posner, *In Defense of Looseness*, THE NEW REPUBLIC (2008. augusztus 27.), <http://www.newrepublic.com/article/books/defense-looseness>.

új bor egy határozottan régi boroshordóban. Ma nincs nagyobb szükség arra, hogy az emberek önvédelem vagy vagyonvédelem céljából fegyvert birtokolhassanak, mint harminc évvel ezelőtt, amikor az erőszakos bűncselekmények gyakorisága nagyobb volt, vagy akár száz évvel ezelőtt. Csak a Legfelsőbb Bíróság összetétele változott.

Ha az alkotmányos döntéseket a Legfelsőbb Bíróság liberálisai és konzervatívjai közötti egyensúly határozza meg, akkor a *Hellerben található* fűgefalevél - a személyes értékek és politikai preferenciák historizáló máza - továbbra is ellenállhatatlanul csábító lesz a bírák számára, nagy és fáradhatatlan személyzettel és az "objektív" értelmezés misztikuma iránti elkötelezettségükkel. A politikai elveket nem lehet kitakarítani az alkotmányos döntéshozatalból, de ezeknek nem kell liberális vagy konzervatív elveknek lenniük. A bírói szerénység preferenciája - a Legfelsőbb Bíróságnak a többi kormányzati ágba való kisebb beavatkozása - nem vezethető le valamilyen logikai folyamat révén az alkotmány szövegéből vagy a történelemből. Ezt ki kellene kényszeríteni. Ez a bírák mérlegelési jogkörébe tartozó döntés lenne. De a *Heller-ügyből* ítélve bölcs döntés lenne. Ez némileg hozzájárulna a Legfelsőbb Bíróság átpolitizálásához. Csökkentené a bírói kinevezési meghallgatások hőmérsékletét, kiszélesítené a bírák kiválasztásának körét, és lehetővé tenné a Legfelsőbb Bíróság számára, hogy foglalkozzon azzal a sok fontos, nem alkotmányos kérdéssel, amelyeket hajlamos elhanyagolni.

A bírói szerénység előnyben részesítése azonban politikai döntés is,¹² amint azt Posner bíró is elismeri, amely arra szolgál, hogy immunizálja a bírói felülvizsgálat alól, bármi is legyen az adott pillanatban a többi kormányzati ág uralkodó ideológiája. Az igazi kérdés tehát az, hogy amikor bírákat erősítünk meg a szuper-

¹²A "politikai" választás fogalma nem egyértelmű, bár az alapgondolat az, hogy a választás egy olyan normához való ragaszkodás által motivált választás, amelynek nincs jogi státusza, hanem a társadalom egészének megszervezésével kapcsolatos elkötelezettséget tükrözi - az ilyen normák a pártok szűk programja iránti elkötelezettségtől az igazságos társadalomról alkotott elképzelésig terjedhetnek.

törvényhozás, miért nem folytatunk nyilvános vitát a politikai elveikről? Ezt a kérdést veti fel Posner bíró találó kritikája.

A Legfelsőbb Bíróság szupertörvényhozóként betöltött szerepe a közelmúltbeli *Shelby County v. Holder* (2013) szavazati joggal kapcsolatos ügyben merült fel.¹³ Itt a szupertörvényhozás pusztán többsége érvénytelenítette a szavazati jogról szóló törvény 4. szakaszát, amelyet a tényleges törvényhozás, azaz az Egyesült Államok Kongresszusa 2006-ban értékelt és hosszabbított meg.¹⁴ A Shelby-határozat ezt a szupertörvényhozás öt tagjának azon megállapítása alapján tette, hogy a 4. szakaszra - amely meghatározta azt a képletet, amely alapján meghatározható, hogy mely szavazási diszkriminációval rendelkező államokban van szükség a választási törvények módosításához szövetségi előzetes jóváhagyásra - már nincs szükség, ellentétben a tényleges törvényhozás hét évvel korábbi - nyilvánvalóan - álláspontjával. Roberts főbíró véleményében az öt szupertörvényhozó kifejtette, hogy bár "a Kongresszus több ezer oldalnyi bizonyítékot állított össze a választójogi törvény újbóli felhatalmazása előtt", ezek nem igazolták az előzetes jóváhagyás eredeti, 1965-ös képletét.¹⁵ Miért nem? Roberts főbíró szerint "nem volt logikus kapcsolat" a 4. szakasz követelményeivel, hogy ezek a követelmények "irracionálisak", tekintettel a nyilvántartásra, sőt, "nem játszott semmilyen szerep" az előzetes engedélyezési képletekben.¹⁶ Mindez persze csak retorikai díszítés egy másik jogalkotói megítéléshez: nyilvánvalóan nem irracionális egy esetlegesen túlságosan inkluzív intézkedéssel orvosolni egy hibát, ha a hiba elég súlyos ahhoz, hogy a megszüntetését biztosítani akarjuk. Ahogy Ginsburg bíró a különvéleményt megfogalmazók nevében megjegyezte:

A kongresszus a terjedelmes jegyzőkönyvek alapján megállapította, hogy a diszkrimináció csapása még nem szűnt meg. A kérdés, amelyet ez az ügy felvet, az, hogy ki dönti el, hogy a jelenlegi formájában [a 4. szakasz szerinti előzetes engedélyezés] továbbra is igazolható-e, ez a Bíróság, vagy a Kongresszus, amelyet azzal a kötelezettséggel bíztak meg, hogy a polgárháború utáni módosításokat "azáltal" hajtva végre, hogy

¹³*Shelby County, Alabama kontra Holder*, S133. Ct. (26122013).

¹⁴Megjegyzendő, hogy a *Shelby County* ügyben az alapvető kérdés alkotmányos, nem pedig törvényi kérdés volt: nevezetesen, hogy a 4. szakasz alkotmányos (azaz ésszerű) gyakorlása volt-e a kongresszusi hatáskörnek a rekonstrukciós módosítások, azaz az Egyesült Államok alkotmányának és¹⁴ a ¹⁵ módosításának érvényesítésére?

¹⁵*Shelby County*, S133. Ct. at 2629.

¹⁶*Id.* 2630-31.2629,

a megfelelő jogszabályok." A Kongresszus mindkét ház elsőpró támogatásával arra a következtetésre jutott, hogy két fő okból [a preclearance formula] változatlanul érvényben kell maradjon. Először is, a folytatás megkönnyítené az eddig elért lenyűgöző eredmények befejezését; másodsor, a folytatás megóvna a visszaeséstől. Ezek az értékelések a Kongresszus hatáskörébe tartoztak, és a Bíróságnak teljes mértékben helyeselnie kell őket.¹⁷

Sajnos a szuper-legiszlátív testület többsége nem hagyta jóvá a tényleges törvényhozás értékelését, hanem a kongresszus politikai érdemeivel kapcsolatos ítéletét helyettesítette. Ha *Shelby megye* rendhagyó lenne, ez talán nem lenne figyelemre méltó, de a lényeg az, hogy ez meglehetősen jellemző arra, ami a közjog területén történik.

A problémát természetesen súlyosbítja, hogy az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága *választja ki* az ügyrendjét - kiválasztja azokat az ügyeket, amelyeket meg akar hallgatni, és nem meglepő módon azokat az ügyeket választja ki, amelyekben a szövetségi bíróságok között konfliktus van, vagy amelyekben a jog bizonytalan, pontosan abban az értelemben, hogy az elismerés szabálya nem határozza meg egyértelműen, hogy mit kell tenni. Természetesen a Legfelsőbb Bíróság, miután két évszázaddal ezelőtt a *Marbury-ügyben*¹⁸ (az amerikai elismerési szabály egyik legsikeresebb felülvizsgálata történelmünkben) magának követelte - az alkotmányszövegben való alap nélkül - az alkotmányos kérdések eldöntésének végső hatáskörét, néha olyan ügyeket vesz át, amelyek eldöntöttnek tűnhetnek, ami egyértelmű jele annak, hogy a Bíróság élni kíván szupertörvényhozói hatáskörével. Emlékezzünk vissza az 1992-es *New York kontra Egyesült Államok ügyre*,¹⁹ amely egyike volt azoknak a korai ügyeknek²⁰, amelyek jelezték a szupertörvényhozás egyes tagjainak szándékát, hogy újra megrajzolják a szövetségi hatalom határait, miután egy korábbi, Franklin Rooseveltnél által kinevezett szupertörvényhozás az 1930-as évek végén és az 1940-es évek elején átrajzolta azokat a *New Deal* lehetővé tétele érdekében. *New York* az 1985-ös, a kis aktivitású radioaktív hulladékokra vonatkozó politika módosításáról szóló törvényt érintette, amelyet New York állam most megtámadott, mint

¹⁷*Id.* 2632-33.

¹⁸*Marbury kontra Madison*, 5 U.S. 137 (1803). [Megjegyzés az ezzel kapcsolatos tudományos vitákról -
vö. Hamilton, *Federalist* 78, lásd még Maiva Marcus, David Currie cikkeit].

¹⁹*New York kontra Egyesült Államok*, USA (5051441992).

²⁰Korábban lásd *Gregory v. Ashcroft*, U501.S. (452,1991461).

a föderalizmus értékeinek elárulása az állami autonómia megsértésével. A ²¹mindössze hét évvel korábbi, *Garcia kontra San Antonio Metropolitan Transportation Authority* ügyben hozott precedens alapján ezt az ügyet "könnyűnek" kellett volna tekinteni, azaz olyan ügynek, amelyben a jog egyértelműen azt diktálta, hogy New York veszítsen. A *Garcia*, amely a bérekre és a munkaidőre vonatkozó szövetségi szabályozásra vonatkozott, úgy vélte (vagy akkoriban úgy tűnt!), hogy a föderalizmus értékeinek, például az állami autonómiának az egyetlen védelme magából a politikai folyamatból ered, vagyis abból a tényből, hogy az államok mindegyike képviselteti magát a Kongresszusban; csak akkor avatkozhatna be az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága, ha a politikai folyamat összeomlana - így a *Garcia*-ügyben eljáró bíróság. A *New York kontra Egyesült Államok* ügy a *Garcia* szempontjából egyértelmű volt: a szövetségi radioaktív hulladék-kezelési törvényt a Kongresszus fogadta el, *miután a különböző államok kidolgozták*: az államok tulajdonképpen azt akarták, hogy a Kongresszus kösse őket az egymás között kötött megállapodáshoz. Úgy tűnik, ez a föderalizmus értékeinek paradigmikus esete: az autonóm államok alkut kötnek a radioaktív hulladékok ártalmatlanításának módjáról, majd a Kongresszustól kérik az alku érvényesítését.

Amint a Legfelsőbb Bíróságként ismert szupertörvényhozó testület megadta a certet az ügyben, természetesen mindenki tudta, hogy a szupertörvényhozó testület cselekedni fog. És cselekedett is: a többségi véleményében O'Connor bíró a nagy amerikai jogi realista, Karl Llewellyn 1930-ban megjelent, *A szederbokor* című könyvéből vett példát a precedens alakíthatóságára.²² Llewellyn híres ábrázolásában a fellebbviteli bíróságok kétféleképpen közelítenek a precedensekhez: a "nemkívánatos" precedenseket szigorúan értelmezik, azaz a korábbi ügy tényállására erősen jellemző módon jellemzik annak megállapítását.

annak érdekében, hogy megkülönböztessék a jelenleg a bíróság előtt folyamatban lévő ügytől.

Llewellyn nyilvánvalóan tréfás példájával élve, egy korábbi bírósági állásfoglalás szigorú olvasata így szólhatna: "Ez a szabály csak a vörös hajúakra vonatkozik.

Walpoles halvány magenta színű Buick autókban."²³ Ezzel szemben egy precedens "laza" olvasata

elvonatkoztat

²¹*Garcia kontra San Antonio Metro. Transit Auth.* , U469.S. (5281985).

²²KARL N. LLEWELLYN, *THE BRAMBLE BUSH* 68-71 (11. prtg. 2008).

²³*Id.* 68.

az ügy konkrét tényállásától egy általános jogi szabály javára, amelyet a bíróság a jelen esetben kötelezőnek kíván tekinteni. Nem minden "szigorú" vagy "laza" értelmezés lesz hihető, de Llewellynnek, mint okos és tapasztalt ügyvédnek, akinek volt, egyértelműen igaza van abban, hogy a precedens doktrína elég mozgásteret biztosít a bíróságoknak a korábbi esetek megállapításainak értelmezésében ahhoz, hogy a precedens sok esetben gyenge korlátot jelentsen a jelenlegi döntés meghozatalára. És pontosan ez történt a *New York v.*

Egyesült Államok.

O'Connor bíró a többségi véleményben szembesült egy nyilvánvaló problémával, ahogy említettem: *Garcia* szerint a szövetségi radioaktív hulladék-törvény egyértelmű esetnek tűnt, amikor a politikai folyamat az államok érdekeinek védelmében működött - elvégre az államok egymással folytatott tárgyalások során dolgozták ki a törvényt, majd kérték a Kongresszust, hogy fogadja el azt. Feltehetően O'Connornak nem volt elég szavazata ahhoz, hogy felülbírálja a *Garcia-ügyet* - ez a lépés mindenestre nem lett volna helyénvaló, tekintve, hogy a *Garcia* egy másik, alig egy évtizeddel²⁴ korábbi ügyet, a *National League of Cities-t* is felülbírálta -, ezért Llewellyn-től átvéve a Llewellyn-ügyet, a szigorú értelmezéssel igyekezett megkülönböztetni a *Garcia-ügyet*. O'Connor bíró többségi véleménye szerint²⁵ a *Garcia-szabály* - az a szabály, hogy a föderalizmus értékeinek egyetlen védelme magából a politikai folyamatból származik - csak olyan esetekben alkalmazandó, amikor a szövetségi szabályozás mind az állami, mind a magánszervezetekre vonatkozik, ahogyan az a *Garcia-ügyben* vitatott bér- és munkaidő-szabályozásra is igaz volt. Maga a *Garcia* nem tette ezt kérdéssé, de most, hét évvel később *New Yorkban* O'Connor bíró megtette: a szövetségi radioaktív hulladék-kezelési törvény ugyanis csak a közszférára, azaz az államokra vonatkozott, és így O'Connor bíró szerint más kérdést vetett fel, mint a *Garcia-ügyben*. A *Garcia* megkülönböztetésével O'Connor bíró történelmi elemzésbe kezdett, és végül érvénytelenítette a törvény egy részét. Ezek a részletek a mi céljaink szempontjából nem számítanak.

²⁴*Nat'l League of Cities v. Usery*, 426 U.S. (8331976).

²⁵*New York kontra Egyesült Államok*, U505.S. 149-88144, (1992).

White²⁶ bíró különvéleménye szintén Llewellynből vett át egy lapot: gyakorlatilag azzal vádolta a többséget, hogy olyan ténybeli különbségek alapján különbözteti meg *a Garcíát*, amelyek nem jelentenek különbséget - White bíró panasolta, hogy a többségi vélemény szerint a *Garcia-szabály* csak a "halvány magenta Buick autókban ülő vörös hajú Walpole-okra" vonatkozik.²⁷ White bíró szemszögéből nézve a különbség a köz- és magánszervezeteket, illetve a csak közszervezeteket érintő szövetségi szabályozás között irreleváns volt, a *New York kontra Egyesült Államok* ügy egyszerű volt, és *a Garcia-nak* kellett volna irányítania az eredményt.

Szeretném tisztázni, hogy nem gondolom, hogy ebben az esetben sem a többségnek, sem a különvéleménynek "jogilag" igaza volt. O'Connor bíró, az biztos, hogy rosszul magyarázta meg, hogy a *Garcia* és *New York* közötti ténybeli különbség miért számít, de nem nehéz magyarázatot találni: bizonyára nem örültség azt gondolni, hogy az állami autonómia nagyobb veszélyben lehet, ha egy szövetségi szabályozás *csak az államokra vonatkozik*, szemben az állami és magánszereplők egyforma szabályozásával. Ugyanakkor White bíró álláspontja jogilag ugyanolyan hihető volt: a *Garcia-szabály* hangsúlyozta a politikai folyamat fontosságát az állami autonómia biztosítékaként, és a *New York-i* ügy alapjául szolgáló tények egy jól működő politikai folyamatra utaltak, amelyet valóban maguk az államok irányítottak, amíg New York államnak nem lett némi lelkiismeret-furdalása.

Ha az előzőek helytállóak, akkor meg kell kérdeznünk, hogy mi történt valójában a *New York kontra Egyesült Államok* ügyben? A *New York*, mint a föderalizmus tanulmányozói tudják, a Legfelsőbb Bíróság azon ügyek sorozatának kezdetéhez közeledett, amelyekben a New Deal győzelme óta először kezdett a Bíróság bizonyos korlátokat szabni a szövetségi hatalom gyakorlásának. Reagan elnök, aki egy évtizeddel korábban O'Connor bírót nevezte ki, részben ebben a kérdésben indult, a szövetségi túlhatalommal szembeni állami autonómia kérdésében. Így O'Connor bíró számára, aki egy újhullámos konzervatív volt a Reagan-formában, *New York* lehetőséget kínált arra, hogy hangosan és világosan kimondja, hogy a szövetségi hatalomnak valóban vannak határai. Ezzel szemben White bíró számára, aki

egy régi...

²⁶*Id.* 188-211.

²⁷LLEWELLYN, *Supra* note at22, 68.

A Kennedy elnök által a hatvanas évek elején kinevezett konzervatív bíró szerint a New Deal forradalma minden kérdést eldöntött a szövetségi hatalom terjedelmével kapcsolatban; White bíró a törvény és rend konzervatívja volt, szkeptikusan állt a büntetőjogi vádlottak és az abortuszjogok kiterjesztéséhez, de teljes mértékben elfogadta az alkotmányos rendszer New Deal által előidézett átalakulását. A szövetségi törvényhozás megszavazta, hogy az államokat a radioaktív hulladék elhelyezésére vonatkozó, saját maguk által kidolgozott javaslatához kösse; a *New York kontra Egyesült Államok ügyben* a Legfelsőbb Bíróságként ismert szupertörvényhozás megszavazta a terv egy részének megsemmisítését. Ezzel nem úgy cselekedtek, ahogyan azt a törvény előírja: ezt csak egy naiv ember hiheti. Ehelyett erkölcsi és politikai ítélőképességet gyakoroltak, és ennek megfelelően cselekedtek.

Ugorjunk most előre a jelenbe, a *Burwell v. Hobby Lobby ügyben* hozott tavalyi (2014) határozathoz.²⁸ A *Hobby Lobby-ügyben* a Legfelsőbb Bíróság helyt adott a közeli tulajdonban lévő társaságok által a megfizethető egészségügyi ellátásról szóló törvény azon követelménye ellen - pontosabban az Egészségügyi és Emberi Szolgálatok Minisztériuma által a törvény alapján előírt mandátum - benyújtott keresetnek, amely szerint a (bizonyos méretű) munkáltatóknak olyan munkavállalói egészségbiztosítást kell fizetniük, amely többek között négyféle (állítólag) fogamzásgátló gyógyszerre és eszközre terjed ki. A megtámadás alapja a vallásszabadság helyreállításáról szóló törvény (RFRA) volt, egy 1993-as törvény, amely megpróbálta helyreállítani a vallás "szabad gyakorlása" alkotmányos védelmét, amely Scalia bírónak az *Employment Division v. Smith ügyben hozott* többségi véleményét megelőzően létezett.²⁹ Az említett 1990-es határozat kimondta, hogy az államnak nem kell vallási mentességet adnia az általános érvényű semleges törvények esetében - semleges abban az értelemben, hogy azok célja nem az volt (látszólag vagy más módon), hogy jelentősen megterheljenek egy adott vallási hitet. Így a *Smith* értelmében a szövetségi kormánynak nem kellett kevésbé megterhelő alternatívát találnia egy olyan törvényre, amely véletlenszerűen, de jelentős terhet ró a vallás szabad gyakorlására.

A *Hobby Lobby* határozat hihető módon megállapította, hogy a mandátumot megtámadó,

szoros tulajdonban lévő társaságok tulajdonosai valóban úgy vélték, hogy az élet a fogantatáskor kezdődik, így valóban

²⁸*Burwell v. Hobby Lobby Stores, Inc.*, S134. Court (2014)2751.

²⁹*Employment Div., Dep't of Human Res. of Oregon v. Smith*, U494.S. (8721990). [BL hozzáfűzi az RFRA történetének tárgyalását, most már csak a szövetségi hatóságokra vonatkozik].

úgy vélte, hogy a fogamzásgátlás utáni fogamzásgátlás a gyilkossággal rokon.³⁰ Szeretném hangsúlyozni, hogy a *Hobby Lobby-ügyben* hozott döntés három aspektusa számomra meglehetősen banálisnak tűnik, tekintettel az RFRA létezésére: először is, hogy egy közeli tulajdonban lévő vállalat szabad vallásgyakorlása nem különböztethető meg érdeemben a vállalatot szorosan birtokló magánszemélyek szabad vallásgyakorlásától (más szóval, a közeli tulajdonban lévő vállalatok az RFRA alkalmazásában "személyek"); másodsor, mivel a szövetségi kormány már biztosított egy olyan rendelkezést a mandátum alóli kivonulásról a vallási ellenérzésekkel rendelkező nonprofit szervezetek számára (mint például a Notre Dame Egyetem), amely nem hárította át a költségeket a fogamzásgátló fedezetet igénylő alkalmazottakra, egyértelmű, hogy a szövetségi kormány számára rendelkezésre állnak olyan szabályozási alternatívák annak biztosítására, hogy a fogamzásgátlás elérhető legyen a női alkalmazottak számára, amelyek nem jelentenek jelentős terhet a vallási meggyőződésre; és harmadszor, hogy a vallásszabadság alkotmányos rendszerében a bíróságoknak komolyan kell venniük valakinek azt a vallási meggyőződését, hogy az élet a fogamzásgátlás kezdődik. Én magam nem értek egyet alkotmányos rendszerünk ezen utóbbi aspektusával, ahogyan az RFRA-t is rossz törvénynek tartom,³¹ de a *Hobby Lobby-val* kapcsolatos kételyeimben nem ez a kérdés. Kétségeim máshol vannak.

A Hobby Lobby ügy döntő jogi kérdése - az általam az imént elismert pontok elismerése mellett - az, hogy egy közeli tulajdonban lévő társaságtól megkövetelik-e, hogy fizessen olyan egészségbiztosításért, amelyet egy alkalmazott *esetleg* olyan orvosi szolgáltatások igénybevételére használ, amelyeket a munkáltatója helytelenít, "jelentős terhet" jelent-e a munkáltató vallásának szabad gyakorlása szempontjából egy olyan társadalomban, amely nem teokrácia, azaz egy olyan társadalomban, amelyben például a munkavállalóknak nem kell a munkáltatójuk vallását követniük. A gondolat, hogy ez jelentős terhet jelentene, már önmagában képtelenségnek kellett volna tűnnie. Mégis, a szupertörvényhozás Alito bíró által megfogalmazott többségi véleményében azt mondják, hogy a közeli tulajdonban lévő vállalatok tulajdonosainak az a meggyőződése, hogy az általuk fizetett

biztosítás, amelyet alkalmazottaik olyan fogamzásgátló szolgáltatások biztosítására használhatnak, amelyeket a munkáltatóik helytelenítenek, "egy nehéz és fontos vallás- és erkölcsfilozófiai kérdést érint, nevezetesen azt, hogy milyen körülmények között helytelen, ha egy

³⁰*Hobby Lobby*, S134. Ct., 2764-652766,. o, 2775.

³¹*Lásd* BRIAN LEITER, WHY TOLERATE RELIGION? (2013).

személy olyan cselekményt végez, amely önmagában ártatlan, de amelynek hatása lehetővé teszi vagy megkönnyíti egy másik személy erkölcstelen cselekményének elkövetését."³² Alito bíró állítása szerint nem a bíróságok feladata, hogy megmondják "a felperesek, hogy a hitük hibás."³³ A bíróságok feladata csak az, hogy megállapítsák, hogy a hitek őszinte vallási meggyőződések-e, amit mindenki, beleértve engem is, elismer, hogy azok.

Ez mindaddig ésszerűnek hangzik, amíg meg nem vizsgáljuk azt a forгатókönyvet, amelyben a vallásos felperesek a következő, állítólagosan vallásos hitet vallják: "Ez a törvény jelentősen megnehezíti a szabad vallásgyakorlásunkat." Ez inkább egy vallási meggyőződésnek álcázott jogi következtetésnek tűnik, de most meg kell kérdeznünk, hogy miben különbözik egy ilyen forгатókönyv a *Hobby Lobby* ügyben a kihívók álláspontjától? Ha Ön úgy véli, hogy az olyan orvosi biztosítás kifizetése, amelyet az alkalmazottai olyan orvosi eljárásokhoz való hozzáférésre használhatnak, amelyeket Ön helytelenít, sérti az Ön szabad joggyakorlását, akkor ez egy jogi kérdés a bíróságok számára: a bíróságok elismerhetik, hogy *Ön valóban így gondolja, sőt, hogy Ön egy bizonyos filozófiai vagy vallási nézetet vall arról, hogy "milyen körülmények között helytelen, ha egy személy olyan cselekményt hajt végre, amely önmagában ártatlan, de amely azzal a hatással jár, hogy lehetővé teszi vagy megkönnyíti egy másik személy erkölcstelen cselekményének elkövetését."* De ha ezt "filozófiai" vagy vallási nézetnek nevezzük, az nem változtat azon a tényen, hogy jogi következtetést fogalmaz meg, nevezetesen, hogy az a törvény, amely az orvosi biztosítás fizetésére kötelezi Önt, jelentősen megterheli az Ön vallását.

Röviden, egyetérthetünk Alito bíróval abban, hogy a Legfelsőbb Bíróság már régóta úgy véli, hogy nem fogja megítélni, hogy a vallási meggyőződések ésszerűek-e, csak azt, hogy *vallásosak és őszintén vallottak-e*. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a bíróságoknak el kell fogadniuk a vallásos személyek meggyőződését arról, hogy a törvény lényegesen megterheli-e a vallásukat: ez a bíróságok jogi kérdése kell, hogy legyen, különben a bíróságok nem fognak működni. A szupertörvényhozásnak úgy kellett volna eljárnia, mint egy valódi bíróságnak, és meg kellett volna állapítania, hogy a *Hobby*

Lobbyra nem nehezedik "jelentős teher".³⁴

³²*Hobby Lobby*, S134. Ct., 2778. o.

³³*Id.*

³⁴Ginsburg bíró ezt a pontot a különvéleményében említi. *Id.* 2798.

Fontos megjegyezni, hogy Alito bíró érvelésének hibája valójában *jogi* hiba volt, nem abban az értelemben, hogy nem ismerte fel a vonatkozó jogforrásokat, hanem abban az értelemben, hogy nem értette meg az e forrásokból származó fogalmi vagy logikai következményeket. Pontosabban, Alito bíró elmulasztotta helyesen megkülönböztetni azt a *jogi* kérdést, hogy egy adott törvény ténylegesen "jelentős terhet" ró-e a vallásgyakorlásra, attól a nem jogi kérdéstől, amelyet a bíróságoknak nem kellene megítélniük, nevezetesen, hogy a felperes vallási meggyőződése ésszerű-e? Ha valóban az lenne a helyzet, hogy a bíróságoknak el kell fogadniuk a felperesek állítólagos *vallási meggyőződését a lényeges terhekkel kapcsolatban - vagyis azzal kapcsolatban, hogy sérülnek-e a törvényes jogaik -*, akkor a bíróságoknak nincs mit tenniük. Mivel ez abszurd, Alito bíró nyilvánvalóan súlyos hibát követett el jogi érvelésében.

Még ha a szupertörvényhozás hibája a *Hobby Lobby* ügyben *jogi* hiba is volt, akkor is felhívja a figyelmet a szupertörvényhozás tagjainak erkölcsi és politikai ítélőképességének fontosságára, mivel erkölcsi és politikai értékrendjük magyarázhatja bizonyos hibák elkövetésére való hajlamukat. Ne feledjük, hogy a Legfelsőbb Bíróság kétszáz évvel ezelőtt a *Marbury kontra Madison* ügyben sikeresen magának követelte az *alkotmányos* kérdések eldöntésének hatáskörét, ami azt jelenti, hogy a tényleges törvényhozás nem tudja egykönnyen visszacsinálni azokat a hibákat, amelyeket a bírák erkölcsi és politikai meggyőződése motivál - ebben az esetben a szupertörvényhozás konzervatív többségének azon vágya, hogy jelezze a vallási konzervatívokkal való alapvető szimpátiáját. Az biztos, hogy a *Hobby Lobby* az RFRA-ra vonatkozik, nem pedig az első módosításra, bár az RFRA részben egy korábbi alkotmányos rendszer visszaállítását célozta.³⁵ De ésszerű előrejelzés, hogy a kongresszus nem fogja felülvizsgálni az RFRA-t a *Hobby Lobby*-döntés visszavonása érdekében. Így még a szupertörvényhozás egyszerű jogi tévedései is további okot adnak arra, hogy a bírák erkölcsi és politikai nézeteit még kinevezésük előtt megismerjük, mivel ezek a nézetek pontosan rávilágítanak azokra a területekre, amelyeken valószínűleg hibázni fognak.

³⁵[ahogy a Hobby Lobby bírósága megjegyzi, az RFRA talán ezen is túlmutat]

Sajnos, az amerikai nép, azaz a választópolgárok az egyetlenek, akiket elhítenek, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíráit pusztán jogi képességeik és tudásuk alapján nevezik ki.³⁶ Minden amerikai elnök, legalább Roosevelt-től kezdve Reaganon át egészen napjainkig, tisztában van azzal, hogy az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága gyakran szupertörvényhozóként működik, és ezért jobb, ha olyan törvényhozókat, azaz bírákat próbálnak kinevezni, akik osztják a kinevező elnök erkölcsi és politikai nézeteit. Hadd osszak meg egy mulatságos, de árulkodó történetet, amelyet kollégám, Richard Posner bíró mesélt nekem, és amelyet sokakkal megosztott, így nem árulok el semmilyen titkot. Posnert akkor nevezték ki az Egyesült Államok Hetedik Kerületi Fellebbviteli Bíróságának tagjává, amikor 1981 - ahogyan azt egyik évben a jogtudományi órán elmondta - az emberek nem vették észre, hogy Reagan "megtöltötte" a bíróságokat "hozzám hasonló jobboldaliakkal". Ezek Posner bíró szavai, bár mint minden jogász tudja, ő sokkal kevésbé bizonyult jobboldali embernek, mint azt a jelenlegi Republikánus Párt remélte. Posner bíró mindenesetre arra célzott, hogy a média akkoriban nem fordított nagy figyelmet a szenátusi megerősítő meghallgatásokra. Posner meghallgatásán Strom Thurmond dél-karolinai szenátor elnökölt, aki már akkor is (az 1980-as évek elején) egy majdnem nyolcvan éves szegregációpárti volt, aki megpróbált a modern világ tagjának mutatkozni. Thurmond szenátor az előkészített forgatókönyvből felolvasva a következőket kérdezte: "Posner úr, ha kinevezik a Bíróságba, kötelességének tekinti-e, hogy a megírt törvényt alkalmazza, nem pedig új törvényt alkotson?". Posner, mint okos jogász és tudós, kifejtette, hogy a választás téves: a fellebbviteli bíróságoktól ismételtelen olyan ügyek eldöntését kérik, amelyekben a jog nem rendezett - végül is ez az egyik oka annak, hogy az ügyek a fellebbviteli felülvizsgálat szakaszán keresztül pereskednek -, és ezekben az ügyekben a bíróságoknak hiteles megoldást kell nyújtaniuk, ami elengedhetetlen egy civilizált társadalom számára. Így természetesen a fellebbviteli bírácoknak néha új jogot kell alkotniuk, mivel egyetlen törvényhozó sem - ahogyan H.L.A. Hart fél évszázaddal ezelőtt megjegyezte - nem tudna új jogot alkotni.

³⁶A közvélemény nem teljesen tudatlan, az biztos. A CBS News 2012-es felmérése szerint az amerikaiak háromnegyede úgy véli, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírái "néha hagyják, hogy személyes vagy politikai nézeteik

befolyásolják a döntéseiket".
döntések." Lásd <http://www.pollingreport.com/court.htm>. A Public Religion Institute szerint 2013 a megkérdezettek 55%-a szerint a Legfelsőbb Bíróság bírjait "nagyon" befolyásolják saját politikai nézeteik, míg 32%-uk szerint csak "egy kicsit", 8%-uk szerint pedig "egyáltalán nem". E gyanú ellenére, amikor a Legfelsőbb Bíróság bírjait a szenátus nyilvánosan megerősíti, a személyes vagy politikai nézeteikre vonatkozó vizsgálatokat tiltott területnek tekintik. (Köszönet Mike Seidmannak a témával kapcsolatos segítségért.)

nem lehet előre látni az összes felmerülő problémát. Más szóval a fellebbviteli bírácoknak erkölcsi és politikai ítélőképességet kell gyakorolniuk, ami munkájuk elkerülhetetlen része. Thurmond szenátor, aki már jócskán benne volt a korban, nem reagált a tényleges válaszra, hanem áttért a forgatókönyvében szereplő következő kérdésre. Most elérkeztünk e különös történet csattanójához: amikor Posner bíró néhány héttel később megkapta a megerősítő meghallgatásának jegyzőkönyvét, Thurmond szenátor eredeti kérdését helyesen rögzítették, nevezetesen: "Posner úr, ha kinevezik a Bíróságra, kötelességének tekinti-e, hogy a törvényt úgy alkalmazza, ahogyan az meg van írva, és nem pedig új törvényt alkot?". Posner tényleges válasza helyett azonban a jegyzőkönyvben az szerepelt, hogy Posner egyszerűen azt válaszolta: "Igen".

Most 1981-ben Amerikában vagyunk, nem a sztálini Oroszországban, mégis egy szövetségi bírójelölt *tényleges* válaszát egy politikai hacker ostoba kérdésére *kitörölték a történelmi feljegyzésekből*, hogy megfeleljen egy olyan elnök - Ronald Reagan - politikai napirendjének, aki szerette azt állítani, hogy csak olyan bírácokat akar kinevezni, akik a törvényt alkalmazzák, nem pedig törvényt alkotnak. De Reagan és tanácsadói tudták, hogy ez badarság, akárcsak Posner bíró: tudták, hogy a fellebbviteli bírácoknak elkerülhetetlenül erkölcsi és politikai ítéletet kell hozniuk a törvény által rendezett kérdéseken túl, hogy megoldják a fellebbviteli bíróságok elé kerülő tényleges vitákat. Hogyan indokolható egy demokratikus társadalomban egy ilyen titkolózás?

Véleményem szerint nem lehet. Igazat kell mondanunk a választóknak: a jogalkotók nem láthatnak előre minden felmerülő problémát, de egy civilizált társadalomban szükségünk van bíróságokra, hogy a meglévő jogforrások által megoldatlanul hagyott vitás kérdésekben hiteles megoldást nyújtsanak. A bíróságok betöltik ezt a szerepet, és a minél "magasabb" a bíróság, annál valószínűbb, hogy a bíróságtól azt kéri, hogy gyakoroljon körülhatárolt erkölcsi és politikai ítélőképességet, hasonlóan ahhoz, amit a tisztességes törvényhozóktól várunk, feltéve, hogy ez a kifejezés nem oximoron manapság Amerikában. Ezért, amikor ilyen bírácokat kell kinevezni, a nép névleges képviselőinek értékelniük kell, hogy a jelölt milyen minőségű erkölcsi és

politikai ítélőképességet fog gyakorolni. Vajon a jelölt reflexszerűen a piacok és az állami szabályozás, a többség és a kisebbségek, a vallásosak és a nem vallásosak, a színvakok és az érzékenyek ellen fog-e állni?

a faji hovatarozás társadalomban betöltött káros szerepét, a rendőrséggel szemben a bűnöző vádlottakkal szemben, a Republikánus Párt jelenlegi ideológiai rögzüléseivel szemben a Demokrata Párt jelenlegi ideológiai rögzüléseivel szemben? Érzékeny-e a jelölt az igazságtalanságra, az erőtlenekre, a politikai folyamat veszteségeire, vagy reflexszerűen a hatalmon lévők, a status quo mellé áll? Ezeknek a kérdéseknek központi szerepet kellene játszaniuk a szuper-legiszlátív testület tagjainak megerősítési folyamatában - vagy inkább *nyilvánosan* kellene központi szerepet játszaniuk ebben a folyamatban, mivel nyilvánvalóan központi szerepet játszanak a tényleges jelöltek esetében is. Bizonyos, hogy ezek a kérdések is spekulációk, pletykák és pletykák tárgyát képezik, de ez nem ugyanaz, mintha a szenátus által a jelöltek megerősítésére irányuló tényleges eljárás központi elemei lennének. Bizonyára sok olyan kérdés van, amelyben a jogi szakértelem elengedhetetlen, de nincs hiány olyan jelöltekből, akiknek megvan a szükséges szakértelme a technikai jogi kérdések elemzésére, és valóban ritka, hogy egy elnök olyan jelöltet állít a szuper-legiszlátív testület elé, aki nem rendelkezik ezzel a szakértelemmel. Ami sajnos nem ritka, az az, hogy az elnökök olyan jelölteket állítanak a szuper-legiszlátív testületbe, akiket erkölcsi és politikai nézeteik alapján választanak, de ezt a tényt nem ismerik el a társadalom többi tagja előtt, sőt, tiltakoznak, amikor a szenátus egyáltalán rákérdez ezekre a nézetekre.

El kell ismerni, hogy van egy valódi aggodalom az ilyen ügyekben való őszinteség ösztönzésével kapcsolatban. Egyszerűen fogalmazva, az az aggodalom az, hogy ez felbátorítja a bírákat, hogy *még jobban* túllépjék a jogi határokat, mint ahogyan azt már most is teszik. Talán így van, de a status quo az, hogy a választott tisztségviselők erkölcsi és politikai nézeteik miatt szuperjogalkotókat neveznek ki, de ezt a tényt senki sem vitathatja meg nyilvánosan. Ha valójában nyilvánosan megvitátnánk azt, amit minden bennfentes tud - nevezetesen, hogy a legfelsőbb szintű fellebbviteli bírának erkölcsi és politikai ítélőképességgel *kell* rendelkezniük -, akkor talán azok a bírák, akik ténylegesen túlélnek a folyamatot, azok lesznek, akiknek erkölcsi és politikai ítélőképessége jobban megfelel a társadalom egészének?³⁷ Az a közösség, amelyik egy évtizedben szívesen lát egy liberálist, egy évtizeddel később már nem biztos, hogy szívesen látja őt, és ez így van.

³⁷Az érvelés kedvéért feltételezem, hogy a bírák erkölcsi és politikai nézeteinek "legitimálásához" elegendő a többségi jóváhagyás. Ez számomra független okokból kétesnek tűnik, de ez külön érvelést igényelne.

egy újabb ok arra, hogy eltöröljék a szövetségi bírák élethosszig tartó megbízatását a határozott időre szóló kinevezések javára, ahogyan azt más tudósok javasolták.³⁸ De még mielőtt ez megtörténne, nem értem, hogy egy demokratikus társadalomban, ahol a közhatalom gyakorlásának átláthatósága (bizonyos kiválasztott területeken, például a nemzetbiztonságon kívül) alapvető érték, hogyan tűrhetjük továbbra is azt a jelenlegi színjátékot, hogy ügyvédeket jelölnek az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságára anélkül, hogy teljes körűen és nyilvánosan megvizsgálják erkölcsi és politikai nézeteiket, amelyek meghatározzák döntéseiket egy sor fontos alkotmányos kérdésben, és néha nem csak ott.

³⁸*Lásd pl.*, REFORMING THE COURT: TERM LIMITS FOR SUPREME COURT JUSTICES (Roger C. Cramton & Paul D. Carrington szerk., 2006); Paul Carrington, Professor, Duke Univ. Sch. of Law, et al. levél Joseph Biden alelnöknek et al. (2009. február) (elérhető a <http://www.scotusblog.com/2009/02/groups-proposals-for-supreme-court-reform>).

Az olvasók észrevételeket a következő címre küldhetnek:

Brian Leiter professzor
University of Chicago Law School
East 1111 60th Street
Chicago, IL 60637
bleiter@uchicago.edu

A Chicagói Egyetem jogi kara
Közjogi és jogelméleti munkadokumentum-sorozat

Az 1-400. cikkek listáját a <http://www.law.uchicago.edu/publications/papers/publiclaw> oldalon találja.

401. Gary Becker, François Ewald és Bernard Harcourt, "Becker on Ewald on Foucault on Becker" Az amerikai neoliberalizmus és Michel Foucault 1979-ben tartott előadásai a *biopolitika születéséről*, szeptember. 2012
402. M. Todd Henderson, Voice versus Exit in Health Care Policy, 2012. október
403. Aziz Z. Huq, Enforcing (but Not Defending) "Unconstitutional" Laws, október 2012
404. Lee Anne Fennell, Resource Access Costs, 2012. október
405. Brian Leiter, Jogi realizmusok, régiek és újak, október 2012
406. Tom Ginsburg, Daniel Lnasberg-Rodriguez és Mila Versteeg, When to Overthrow Your Government: Az ellenálláshoz való jog a világ alkotmányaiban, november 2012
407. Brian Leiter és Alex Langlinalis, A jogfilozófia módszertana, november 2012
408. Alison L. LaCroix, Az ügyvédi könyvtár a korai amerikai köztársaságban, november 2012
409. Alison L. LaCroix, A Vox Populi hallgatósága, 2012. november
410. Alison L. LaCroix, On Being "Bound Thereby", November 2012
411. Alison L. LaCroix, Mi lett volna, ha Madison nyer? A törvényhozói felsőbbrendűség alkotmányos világának elképzelése, November 2012
412. Jonathan S. Masur és Eric A. Posner, Munkanélküliség és szabályozási politika, december. 2012
413. Alison LaCroix, Történelmi glossza: A Primer, január 2013
414. Jennifer Nou, Ügynökségi önszigetelés az elnöki felülvizsgálat alatt, január 2013
415. Aziz Z. Huq, Az elköltözés mint politikai kérdés, február 2013
416. Adam B. Cox és Thomas J. Miles, Policing Immigration, február. 2013
417. Anup Malani és Jonathan S. Masur, Raising the Stakes in Patent Cases (A szabadalmi ügyek tétjének növelése), február 2013
418. Ariel Porat és Lior Strahilevits, Az alapértelmezett szabályok és a közzététel személyre szabása nagy adatokkal, február 2013
419. Douglas G. Baird és Anthony J. Casey, Bankruptcy Step Zero, február 2013
420. Alison L. LaCroix, The Interbellum Constitution and the Spending Power, March 2013
421. Lior Jacob Strahilevitz, Toward a Positive Theory of Privacy Law (A magánélet védelmének pozitív elmélete felé), március 2013
422. Eric A. Posner és Adrian Vermeule, Inside or Outside the System? Március 2013
423. Nicholas G. Stephanopoulos, The Consequentialist Criteria of Consequentialist Criteria, március 2013
424. Aziz Z. Huq, A nemzeti biztonság társadalmi előállításának, március 2013
425. Aziz Z. Huq, Federalism, Liberty, and Risk in *NIFB v. Sebelius*, 2013. április.
426. Lee Anne Fennell, Property in Housing, április 2013
427. Lee Anne Fennell, Crowdsourcing földhasználat, április 2013
428. William H. J. Hubbard, An Empirical Study of the Effect of *Shady Grove v. Allstate* on Forum Shopping in the New York Courts, May, New York-i bíróságok, május. 2013
429. Daniel Abebe és Aziz Z. Huq, Külügyi föderalizmus: A revizionista megközelítés, május 2013
430. Albert W. Alschuler, *Lafler és Frye*: Lafler: Két kis sebtapasz egy gennyes sebre, 2013. június
431. Tom Ginsburg, Jonathan S. Masur és Richard H. McAdams, Libertarian Paternalism, Path Dependence, and Temporary Law, 2013. június.
432. Aziz Z. Huq, Tiers of Scrutiny in Enumerated Powers Jurisprudence, június. 2013

433. Bernard Harcourt, Beccaria: *Bűncselekményekről és büntetésekről: A Mirror of the History of the Foundations of the Modern Criminal Law* (A modern büntetőjog alapjainak története, július). 2013
434. Zachary Elkins, Tom Ginsburg és Beth Simmons, Getting to Rights: Szerződéses ratifikálása, alkotmányos konvergencia és az emberi jogi gyakorlat, július 2013
435. Christopher Buccafusco és Jonathan S. Masur, Innováció és elzárás: A szellemi tulajdonra vonatkozó büntetőjog gazdasági elemzése, július 2013
436. Rosalind Dixon és Tom Ginsburg, The South African Constitutional Court and Socio-Economic Rights as 'Insurance Swaps', 2013. augusztus.
437. Bernard E. Harcourt, The Collapse of the Harm Principle Redux: On Same-Sex Marriage, the Supreme Court's Opinion in *United States v. Windsor*, John Stuart Mill's essay *On Liberty* (1859), and H.L.A. Hart's Modern Harm Principle, August. 2013
438. Brian Leiter, Nietzsche a filozófiai kánon ellen, április 2013
439. Sital Kalantry, Women in Prison in Argentina: Causes, Conditions, and Consequences (Nők börtönben Argentínában: okok, körülmények és következmények), május. 2013
440. Becker és Foucault a bűnözésről és büntetésről, Beszélgetés Gary Beckerrel, François Ewaldal és Bernard Harcourt-val: A második ülészak, 2013. szeptember
441. Daniel Abebe, Egy hang vagy sok? A politikai kérdés doktrína és az akusztikus disszonancia a külügyekben, szeptember 2013
442. Brian Leiter, Miért a jogi pozitívizmus (megint)? 2013. szeptember
443. Nicholas Stephanopoulos, Választások és igazodás, szeptember 2013
444. Elizabeth Chhorvat, Adózás és likviditás: Evidence from Retirement Savings, 2013. szeptember
445. Elizabeth Chhorvat, Looking Through' Corporate Expatriations for Buried Intangibles, 2013. szeptember
446. William H. J. Hubbard, A jogalapok, a pereskedés és az egyezségkötés elmélete, november 2013
447. Tom Ginsburg, Nick Foti és Daniel Rockmore, "Mi, a népek": The Global Origins of Constitutional Preambles, 2014. március.
448. Lee Anne Fennell és Eduardo M. Peñalver, Exactions Creep, 2013. december
449. Lee Anne Fennell, Forcings, december 2013
450. Jose Antonio Cheibub, Zachary Elkins és Tom Ginsburg, Beyond Presidentialism and Parliamentarism, december, Az elnökiségen és a parlamentarizmuson túl. 2013
451. Nicholas Stephanopoulos, A Dél Shelby megye után, október 2013
452. Lisa Bernstein, Kereskedelmi felhasználás a bíróságokon: The Flawed Conceptual and Evidentiary Basis of Article 2's Incorporation Strategy, November 2013
453. Tom Ginsburg, Politikai korlátok a nemzetközi bíróságokon, december 2013
454. Roger Allan Ford, A szabadság érvénytelensége kontra nem jogsértés, december 2013
455. M. Todd Henderson és William H.J. Hubbard, Do Judges Follow the Law? An Empirical Test of Congressional Control over Judicial Behavior (A bírói magatartás kongresszusi ellenőrzésének empirikus vizsgálata), január 2014
456. Aziz Z. Huq, A kollektív cselekvés logikája magyarázza a föderalizmus doktrínáját? Január 2014
457. Alison L. LaCroix, Az I. cikk árnyékhatalma, január 2014
458. Eric A. Posner és Alan O. Sykes, Voting Rules in International Organizations, január. 2014
459. John Rappaport, A bűnüldözés másodrendű szabályozása, április 2014
460. Nuno Garoupa és Tom Ginsburg, Bírói szerepek a nem bírói funkciókban, február 2014
461. Aziz Huq, A strukturális alkotmány mellett kiállva, február 2014
462. Jennifer Nou, A választások alárendelése, február 2014
463. Albert W. Alschuler, Szörnyű eszközök az ügyészek számára: Leahy szenátor javaslata a Skilling kontra Egyesült Államok ügy "kijavítására", február 2014

464. Aziz Z. Huq, A hatalmi ágak libertariánus szétválasztása, február 2014
465. Brian Leiter, Előszó a Miért toleráljuk a vallást? Február 2014
466. Jonathan S. Masur és Lisa Larrimore Ouellette, Deference Mistakes, március 2014
467. Eric A. Posner, Martii Koskenniemi az emberi jogokról: An Empirical Perspective, március 2014
468. Tom Ginsburg és Alberto Simpser, Bevezetés, 1. fejezet, *Constitutions in Authoritarian Regimes*, április. 2014
469. Aziz Z. Huq, Habeas és a Roberts Bíróság, április 2014
470. Aziz Z. Huq, Az V. cikk funkciója, 2014. április
471. Aziz Z. Huq, Coasean Bargaining over the Structural Constitution, April 2014
472. Tom Ginsburg és James Melton, Does the Constitutional Amendment Rule Matter at All? Amendment Cultures and the Challenges of Measuring Amendment Difficulty, May 2014
473. Eric A. Posner és E. Glen Weyl, A pénzügyi szabályozás költség-haszon elemzése: Válasz a kritikákra, május 2014
474. Paige A. Epstein, Addressing Minority Vote Dilution Through State Voting Rights Acts (A kisebbségi szavazatok felhígulásának kezelése az állami választójogi törvények révén), február. 2014
475. William Baude, Zombie Federalism, április 2014
476. Albert W. Alschuler, Re revizionizmusát illetően: Megjegyzések a "The Due Process Exclusionary Rule"-ról, május 2014
477. Dawood I. Ahmed és Tom Ginsburg, Alkotmányos iszlamizáció és emberi jogok: The Surprising Origin and Spread of Islamic Supremacy in Constitutions, May 2014
478. David Weisbach, Elosztási szempontú költség-haszon elemzés: Welfare Economics Meets Organizational Design, június 2014
479. William H. J. Hubbard, Kártevő perek, 2014. június
480. Saul Levmore és Ariel Porat, Hiteles fenyegetések, július 2014
481. Brian Leiter, A szólásszabadság ellenes ügy, június 2014
482. Brian Leiter, Marx, jog, ideológia, jogi pozitivizmus, július 2014
483. John Rappaport, A büntetőeljárás jogok szétválasztása, augusztus 2014
484. Daniel Abebe, Egyiptom, Etiópia és a Nílus: The Economics of International Water Law, augusztus 2014
485. Albert W. Alschuler, Limiting Political Contributions after *Mccutcheon*, *Citizens United*, and *SpeechNow*, 2014. augusztus.
486. Zachary Elkins, Tom Ginsburg és James Melton, Comments on Law and Versteeg's "The Declining Influence of the United States Constitution" (Az Egyesült Államok alkotmányának csökkenő befolyása), augusztus. 2014
487. William H. J. Hubbard, The Discovery Sombrero, and Other Metaphors for Litigation, 2014. szeptember
488. Genevieve Lakier, Az alacsony értékű beszéd feltalálása, szeptember 2014
489. Lee Anne Fennell és Richard H. McAdams, Fairness in Law and Economics: Introduction, október. 2014
490. Thomas J. Miles és Adam B. Cox, Does Immigration Enforcement Reduce Crime? Evidence from 'Secure Communities', október 2014
491. Ariel Porat és Omri Yadlin, Értékes hazugságok, 2014. október
492. Laura M. Weinrib, Civil Liberties outside the Courts, 2014. október
493. Nicholas Stephanopoulos és Eric McGhee, Partisan Gerrymandering and the Efficiency Gap (Pártpolitikai törvényhozás és a hatékonysági szakadék), október 2014
494. Nicholas Stephanopoulos, A kampányfinanszírozási törvények összehangolása, október 2014
495. John Bronsteen, Christopher Buccafusco és Jonathan S. Masur, Well-Being and Public Policy, november. 2014
496. Lee Anne Fennell, Agglomerama, december 2014

497. Avital Mentovich, Aziz Z. Huq és Moran Cerf, A vállalati jogok pszichológiája, 2014. december.
498. Lee Anne Fennell és Richard H. McAdams, The Distributive Deficit in Law and Economics, január. 2015
499. Omri Ben-Shahar és Kyle D. Logue, Under the Weather: Az állami biztosítás és az éghajlati kockázatok szabályozása, január. 2015
500. Adam M. Samaha és Lior Jacob Strahilevitz, Don't Ask, Must Tell-and Other Combinations (Ne kérdezd, el kell mondanod - és más kombinációk), január 2015
501. Eric A. Posner és Cass R. Sunstein, Institutional Flip-Flops, január. 2015
502. Albert W. Alschuler, Bűnügyi korrupció: Január: Miért rontja a helyzetet a vesztegetés tág fogalma, január. 2015
503. Jonathan S. Masur és Eric A. Posner, Toward a Pigovian State, február. 2015
504. Richard H. McAdams, Vengeance, Complicity and Criminal Law in Othello, február 2015
505. Richard H. McAdams, Dhammika Dharmapala és Nuno Garoupa, The Law of Police, február, A rendőrség joga. 2015
506. William Baude, Sharing the Necessary and Proper Clause, November 2014
507. William Baude, Állami szabályozás és a szükséges és megfelelő klauzula, december 2014
508. William Baude, Előszó: A Legfelsőbb Bíróság árnyékdossziéja, január 2015
509. Lee Fennell, Slicing Spontaneity, február 2015
510. Steven Douglas Smith, Michael B. Rappaport, William Baude és Stephen E. Sachs, The New and Old Originalism: A Discussion, február 2015
511. Alison L. LaCroix, Egy ember minden áruláshoz: Hilary Mantel regényeiben a Tudor-állam által és ellen elkövetett bűnök, február 2015
512. Alison L. LaCroix, Folytonosság a szecesszióban: A Konföderációs Alkotmány esete, február 2015
513. Adam S. Chilton és Eric A. Posner, The Influence of History on States' Compliance with Human Rights Obligations, 2015. március.
514. Brian Leiter, Válasz öt kritikusnak a Miért toleráljuk a vallást? 2014. augusztus
515. Nicholas Stephanopoulos, A választási jog oktatása, 2014. szeptember
516. Susan Nevelow Mart és Tom Ginsburg, [Dis-]Informing the People's Discretion: Judicial Deference Under the National Security Exemption of the Freedom of Information Act, november 2014
517. Brian Leiter, A nyilvános filozófia paradoxonai, november, 2014
518. Nicholas Stephanopoulos, Eric McGhee és Steven Rogers, The Realities of Electoral Reform, január. 2015
519. Brian Leiter, Alkotmányjog, erkölcsi ítélőképesség és a Legfelsőbb Bíróság mint szuper- törvényhozó, január 2015
520. Nicholas Stephanopoulos, Arizona és az antireform, január 2015
521. Lee Anne Fennell, Ne idézz vagy terjessz, február 2015